

at baade Stat og Kommune faar Skat af disse Indkomster.

Det er betegnende for den mangelfulde Affattelse af vor Skattelovgivning, at den nye Skattelov af 1912 er affattet saaledes, at Andelsmejerier vel skal svare Skat af Indtægten ved Butikshandel, men ikke af Indtægten ved Salg af Mælk fra Mælkevogne, som kører i Byernes Gader. Det synes overhovedet, som om denne nye Skattelov udmærker sig ved det, der har udmærket ogsaa de foregaaende Skattelove, at en hel Del Skattespørgsmaal ikke finder deres Afgørelse ved Loven, og naar man spørger Ministeren, svarer Ministeriet: Ja, Sagen maa henvises til Domstolene, og saa kan Kommunalbestyrelserne ligge og føre kostbare Processer i Aarevis for muligvis at faa deres Tilgodehavende. I denne Forbindelse er det ret interessant at mindes en Sag, som nylig har faaet sin Afgørelse baade ved Underret og Overret, en Sag vedrørende en Bank, der har uddelt Friaktier til sine Aktionærer, dels af Aarets Overskud, dels af, hvad der var henlagt til Reservefonden. Den lokale Ligningsmyndighed havde fundet, at disse Friaktier maatte regnes som Aarsindtægt for det paagældende Aar, men Domsmyndighederne kom mærkværdigvis til et andet Resultat. Det paagældende Byraad spurgte en bekendt Højesteretssagfører, om han vilde tilraade at bringe Sagen frem for Højesteret, men han fraraadede det. Det er for Resten ganske betegnende, hvad denne bekendte Højesteretssagfører mente om Skattelovene. Han skrev: „Det er jo sandsynligt nok et formelt Standpunkt; men jeg maa give Modparten Ret i, at man er nødt til at tage formelle Standpunkter ved Skattespørgsmaalene, der i og for sig ikke har saa uhyre meget med Retfærdighedsbetragtninger at gøre.“ Nej, det skal siges om de nuværende Skattelove, at forfærdelig meget har de ikke med Retfærdighedsbetragtninger at gøre.

Jeg vil henstille, om den højtærede Indenrigsminister, hvis han mener, Tiden ikke er inde til at tage hele det kommunale Skattespørgsmaal op, dog ikke vil tage det Spørgsmaal om den personlige Skat op til Løsning. Jeg mener, at der maatte være Udsigt til, at et saadant Forslag kunde gennemføres, og det vilde være meget heldigt. Højre har jo indtaget et meget mærkeligt Standpunkt i hele denne Sag; men jeg tror ikke, det vilde være i Stand til at holde en saadan Forandring nede, idet det jo ikke længere har Flertal i Landstinget.

Og man kan jo heller ikke sige, at hele Højre har været mod en Ændring; thi i Købstadforeningens Bestyrelse har Højres Repræsentanter været meget stærkt optagne af at faa en saadan Ændring gennemført. Og det glæder mig at se, at der i Landstinget i Fjor var en Højrepræsentant, som stod frem og udtalte sig stærkt for at faa dette Lovforslag gennemført, skønt han for øvrigt maatte vide, at naar det ikke allerede var lykkedes, var det hans Partifæller i Landstinget, som var Skyld deri. Den højtærede Minister har saaledes det bedste Materiale til Raadighed for at faa nye Skatteregler udarbejdet, ligesom han sikkert vil finde Støtte hos de 3 Partier her i Salen, som tidligere har stemt for dem. Og Højres Modstand vil jo ikke kunne blive særlig effektiv, eftersom Højres Repræsentanter som sagt for Eksempel i Købstadforeningen har stemt for, at disse Ændringer skulde gennemføres. Jeg henstiller da, at vi i indeværende Rigsdagsamling maa faa saadanne Ændringer foretaget. Det vilde i høj Grad lette Kommunerne ogsaa under den nuværende Situation. Der er ikke megen Mening i, at et stort Aktieselskabs Direktør, der har en svimlende Løn i Tantieme o. s. v., skal slippe med en Bagatel i Skat, naar han flytter udenfor Kommunen, ud i et Skattely — han kan ikke rammes af den mellemkommunale Beskatning —, medens der i den By, han flytter fra, gaar en stor Del Arbejdere, som han maaske i Egenskab af Direktør for det paagældende Aktieselskab har foranlediget knyttet til Byen, og som nu af de daarlige Tider er blevet arbejdsløse; og han fritages ganske for selv at yde Hjælp til Underhold af disse arbejdsløse, det lader han den paagældende Kommune om. Jeg synes ikke, der er nogen som helst Rimelighed i en saadan Ordning, og det sætter i høj Grad ondt Blod, at saadanne store Skatteydere kan slippe bort fra deres Forpligtelser blot ved at flytte hen i en anden Kommune.

Endelig vil jeg gerne spørge den højtærede Indenrigsminister om, hvorledes det gaar med den Undersøgelse, som Arbejdsraadet skulde foretage angaaende Sygeligheden blandt Arbejdere i visse sundhedsfarlige Erhverv. I Henhold til Fabriklovens § 24 er der jo givet Indenrigsministeren Bemyndigelse til i ret udstrakt Grad at foretage Indskrænkninger i Arbejdstiden i saadanne Erhverv, og Folketinget understregede jo netop denne Opfattelse i Fjor ved Vedtagelsen af en Dagsorden, hvori